UŽ LIETUVOS NEPRIKLAUSOMYBĘ!

MŪSŲ SĄJŪDIS ŽINIOS

LIETUVOS PERSITVARKYMO SĄJŪDŽIO TAURAGĖS RAJONO TARYBOS DVISAVAITINIS LEIDINYS

Laikraštis eina nuo 1989 metų vasario 15 d.

1990 m. sausio 31 d. Nr. 2(16).

TAURAGIŠKIŲ EILĖS TĖVYNEI

NELIK, TĖVYNE!

Nelik, Tėvyne, nepalik manęs
Čia tundroj vienišo toli, —
Žiūrėsiu į Tave, kol akys švies —
Ar Tu pašaukti negali?

Ar negirdi, kaip rankos beldžias
Sušalusios Tau į duris?
Tėvyne — čia sūnus suklupęs
meldžias.
Tėvyne, kas atidarys?

Nelik, Tėvyne. nepalik manęs!
Kaip man ilgu, Tu nežinai!
O jei gyvenimas man čia užges —
Tu tik ir švieski amžinai.

V. LIATUKAS,
1955 m. INTA

TREMTINIO LIETUVA

Lietuva — Tėvynė mano,
Nuplauta ašarom, krauju...
Lietuva — tai duona kasdieninė,
Atriekta peiliu nauju.

O Lietuva, šalie gimtoji,
Sakyk, kuo vakar gyvenai?
O Lietuva, šalie gimtoji,
Kodėl tik šiandien pabudai?

Klausyk, Tėvyne mylima:
Tave į tolį vėlei šaukia.
Girdi — tai ta pati daina,
Kurios seniai visi mes laukiam!

Tai ta pati sena daina,
Kuria visi karštai tikėjom!
Tai ta pati drąsi daina,
Kuri visur mus palydėjo!

Jolanta JUŠČIŪTĖ,
1989 m. Tauragė

TAU, TĖVYNE

Pinu vainiką iš kraujo rožių,
Tu mano brangi Lietuva.
Nors ir išvargus nuo rytų vėjų,
Bet Tu gyva, gyva, gyva.

Amžius kankino Tave atėjūnai,
Užplūdę iš rytų ir vakarų,
Šauklys Kudirka, ibrangus
Maironis
Kviečia kovon mus iš dausų.

Mes nepabūgsim žiauraus tirono,
Primestų mums žiaurių kančių.
Neužgesins jis mūsų krūtinėj
Tėvynės meilės ir vilčių.

Nors ir lėtai, bet aušta rytas —
Nutrauksim pančius svetimų.
Lietuvai, brangiai mūsų Tėvynei,
Pinsim vainiką laisvės dainų.

Pijus MAKSIMAVIČIUS

SU VILTIMI

„Profsąjungos — komunizmo mokykla!" — žėrėjo aukso raidėmis rašytas ir mūsų, paprastų žmonelių, akyse, ir nomenklatūrinės „grietinėlės" širdyse. Aš, silinis darbininkas, noriu pateikti tos „mokyklos" vertinimą. Mes žinom, ką ta mokykla mums žadėjo, ką ruošė ir kur visus mūsų, darbininkų, vardu vedė. Vedė prieš mūsų valią. kol galėjo. Dabar nebegali. Tad pradėjo aiškinti, kad šis mūsų dvasinis sukilimas yra mums svetimas, „profesūros suokalbio" mums primestas. Ir taip kalba valdžios žmonės, ilgą laiką darbininkų vardu bet kokiom priemonėm stiprinę prieš mus nukreiptą „valdžią dėl valdžios"! Viena iš svarbiausių tokių priemonių ir įrankių iki šiol buvo (ir dar tebėra) profsąjungos. Joms teko svarbiausias uždavinys — darbininkų vardu įteisinti jų pačių pavergimą, pateisinti „grietinėlės" nekompetentingumą ir nusikalstamumą. Tai buvo daroma paprastai prileidžiant profsąjungos vadus prie „aukso lovio" — butų, paskyrų mašinoms, pašalpų, komandiruočių į užsienį ir kt. gėrybių. Juk daug yra darbininkų šeimų, išdirbusių organizacijose virš 20 metų, gyvenančių vieno kambario tarybiniuose „kumetynuose". O kas iš jūsų pažįsta valdininką, turintį tokį pat stažą ir gyvenantį tokiomis pat sąlygomis? Jei toks atsirastų, skubiai įrašykime į „Raudonąją knygą".

Aš nemanau, kad valdininkas ne žmogus ir neturi teisės į butą, automobilį ir pan. Aišku, turi teisę, kaip ir kiekvienas žmogus. Tačiau kodėl ne bendra tvarka, ne TAIS PAČIAIS įstatymais vadovaujantis? Kodėl dar sukurti specialūs įstatymai ir tvarka, leidžianti „grietinėlei" be eilės gauti butus, pereidinėti iš dviejų kambarių į trijų, keturių kambarių butus? Kodėl žmonėms, kurie turi spręsti butų problemą, butai suteikimi be problemos? Jiems problemos nėra, jie jos ir nesprendžia. Ar ne tokia pat istorija ir su kitomis žemiškomis problemomis?

Profsąjungos, kurios visa tai laimina, mums nereikalingos. Tiesa. jos bando kiek pasipudruoti, skelbdamos „naujus savo nusistatymus". Bet tai tos pačios „komunistinės mokyklos" profsąjungos.

Profsąjungos turi būti laisvos. Laisvos nuo bet kokios partijos ir administracijos spaudimo. Jos neturi disponuoti socdraudimo lėšomis.

Kokios bus naujosios profsąjungos, ar jos bus laisvos, kaip normaliuose kraštuose, priklausys nuo mūsų pačių ir nuo tų intelektualių žmonių, kurie, metę savo asmeninius rūpesčius, atėjo talkinti mums šiame nelengvame darbe. Vienas iš tokių pasišventusių žmonių yra tauragiškis (čia gimęs, baigęs mokyklą) Albinas JANUŠKA, jaunas, gabus mokslininkas, socialdemokratas, aktyviai įsijungęs į laisvųjų profsąjungų kūrimo darbą. Tauragės SMEG iškėlė jį kandidatu į deputatus būsimajame Lietuvos parlamente. Jį parėmė rajono Sąjūdžio taryba.

Jei anksčiau mums parinktai aukščiausiajai valdžiai abejingai pritardavome, nežiūrėdami sumesdavome (ar visai nemesdavome) lapelius į urną, žinodami, kad niekas mūsų nuomonės neklaus, ar įmesi, ar neįmesi, niekas nepasikeis, tai šiandien kiti laikai. Dabar mes žinome, kad kiekvieno mūsų atiduotas balsas už Sąjūdžio remiamą kandidatūrą — tai ne šiaip sau balsas, o balsas kartu su tūkstančiais kitų, įsiliejęs į mūsų vilčių ir svajonių jūrą — Laisvės, geresnio gyvenimo vilčių jūrą.

Raimundas MERKELIS, darbininkas

SUTINKANT VASARIO 16-ąja

VASARIO 14-ąją, 19,00 ir 21,00 val., Tauragės kultūros namuose — „Anekdotų vakaras".

VASARIO 15-ąją, 19,00 val., Tauragės kultūros namuose vakaras „Tu kaip ant karalių delno vėl karališkai didi".

VASARIO 16-ąją Katalikų bažnyčiose aukojamos šv. Mišios už Nepriklausomybę:

TAURAGĖJE — 10,00 val.,
SKAUDVILĖJE — 12,00 val.,
ŽYGAIČIUOSE — 12,30 val.,
GAURĖJE — 10,00 val.

Tą pačią dieną įvyks mitingai:
TAURAGĖJE — 12,00 val.,
SKAUDVILĖJE — 13,00 val.,
ŽYGAIČIUOSE — 13,30 val.

Po jų vyks minėjimai.

Tauraguje, kultūros namuose, 15,00 ir 19,00 val. — Klaipėdos dramos teatro spektaklis „Sename dvare".

JŪSŲ NUOMONĖ RINKIMAMS ARTĖJANT

ANKETA

Artėja rinkimai į vietines tarybas. Kokius deputatus išsirinksime, tokia bus ir mūsų ateitis. Turime demokratiniu keliu išsirinkti 47 rajono ir 25 miesto deputatus. Jais būtina išrinkti pačius geriausius Jūsų ar kito kolektyvo narius: sąžiningus, darbščius, kompetentingus ir neabejingus Lietuvos ateičiai žmones, kurie tai įrodytų ne žodžiais, o darbais. Prašome įrašyti 5 asmenų pavardes, labiausiai vertų būti kandidatais, nurodant jų darbovietę.

1. ....
2. ....
3. ....
4. ....
5. ....

Ko norėtumėte iš deputatų (spręsti soc. kultūrinius, ekonominius, švietimo, prekybos ir kt. klausimus savo kolektyve ir rajono mastu). .....

....

....

....

....

....

....

....

....

....

....

Dėkojame už atsakymus.

Iškirptą iš laikraščio ir užpildytą anketą siųskite adresu: 235900, Tauragė, Pasieniečių 3, LPS rajono tarybai.

Jei nenorite karpyti laikraščio (kolekcionuojate), anketos duomenis užrašykite ant bet kokio popieriaus.

Lauksime.

Redakcija

PAGERBKIME PUTVINSKĮ

Šių metų kovo 5 dieną sukanka 62 metai, kai mirė senos, garbingos žemaičių bajorų Pūtvių — Putvinskių giminės paskutinis žymiausias palikuonis Vladas Putvinskis — Pūtvis (taip jis pasirašinėjo). Netoli Pagramančio tebestūkso Pūtvės piliakalnis, kur senovėje stovėjo protėvių pilis.

Carinės priespaudos, lietuviško rašto draudimo metais Vladas daug nuveikė, nelegaliai gabendamas iš Prūsijos ir platindamas žemaičiuose lietuvišką spaudą. Tai buvo pavojingas užsiėmimas, grėsęs Sibiru ir kartuvėmis. Šį šventą darbą jis dirbo išradingai, ir nors žandarai žinojo jį tai daranť, bet susekti nesugebėjo.

V. Putvinskis — Pūtvis artimai bendravo su J. Jablonskiu, A. Smetona, P. Avižoniu, J. Slapeliu. 1918 m. atsikuriant mūsų valstybei, jis daug padaukojo Lietuvos kariuomenei steigti, organizavo būrius, pats stojo savanoriu. 1919 m. buvo nutarta šalia reguliarios kariuomenės suburti visuomeninius šaulių dalinius, kurie aktyviai prisidėtų prie Respublikos nepriklausomybės įtvirtinimo, gyventojų patriotizmo kėlimo, tautiškumo, dvasingumo ir doros ugdymo. Šiam tikslui jis atidavė visą likusią savo energiją ir išteklius.

Tauragės šaulių organizacija buvo gana skaitlinga, palikusi žymų pėdsaką mūsų miesto kultūriniame gyvenime.

Manau, būtinai reikia atstatyti sunaikintą Putvinskio paminklą. Juk mes žinome, kad dabartiniai kultūros namai įsikūrę buvusiuose Šaulių rūmuose. Tai gerai, nes tie rūmai ir anksčiau tauragiškiams buvo kaip kultūros rūmai. Jų įkūrėjo atminimo įamžinimo atstatymas — mūsų garbės reikalas.

Gediminas KATINAS

REDAKCIJOS PRIERAŠAS

Smulkiau apie V. Putvinskį — Pūtvį skaitykite 1990 m. sausio 19—25 d. „Gimtojo krašto" Nr. 3.

Straipsnio „Šaulių sąjungos krikštatėvis" autorius Algimantas Liekis yra gimęs Tauragės rajone, Stokaičiuose. Dirbo „Mokslo ir technikos", „Jaunimo gretų" redakcijose, vėliau — Ministrų taryboje pirmininko padėjėju, šiuo metu — Mokslų akademijos istorijos instituto skyriaus vedėju. Istorijos mokslų kandidatas. Dabartinė darbo tema — „Lietuvos inteligentijos istorija".

Algimantas buvo vienas iš pagrindinių LKP iniciatyvinės grupės prie MA organizatorių, jos koordinatorius, vienas pagrindinių tos grupės, parengusios LKP Statuto ir Programos projektus, autorius.

Savo straipsnį „Gimtajame krašte" A. Liekis pradeda V. Putvinskio — Pūtvio žodžiais iš 1933—1934 m. išleisto jo tritomio:

„JEI ŽŪSTA VALSTYBĖ, JI GALI BŪTI DAUG KARTŲ ATSTATYTA IŠ NAUJO, KAIP MAŠINA. JEI ŽŪSTA TAUTA, TAI JAU ŽŪSTA AMŽINAI. MES ŽINOME APIE STEBUKLUS, KAD ATGYJA MIRĘS ŽMOGUS, BET MIRUSI TAUTA NEATGYJA NIEKADOS".

Skaitykite „Gimtąjį kraštą", 1990 m. Nr. 3: Algimantas Liekis. „Šaulių sąjungos krikštatėvis".

TĘSIAME PRISIMINIMŲ CIKLĄ „ŠUBARTINĖS" GOLGOTA

PRAKEIKTAS NAMAS

1950 m. gegužyje Tauragės miškuose vyko didelis saugumiečių siautimas. Jiems pavyko paimti Tauragės apygardos partizanų būrio vadą, kuris išdavė ne tik savo būrio, bet ir kaimyninės stovyklavietes ir bunkerius. Jis vazinějo su jį saugojusiais saugumiečiais, rinkdamas ryšininkų adresus ir kitą dokumentaciją.

Šio vado ryšininkas buvo mano „švogeris" Pranas Pužauskas. Sulimtas jis ne tik viską išpasakojo, ką žinojo, bet dar ir prikūrė mano dalią.

Tuo metu dirbau plukdyme. Jūros upe plukdydavome rąstus. Pasiprašiau, ir virsininkas atleido mane iš darbo pasisodinti bulves. Iki pietų pasodinau, išvežiau mėšlą, pašėriau arklį. Sėdome pietauti. Emė smarkiai lotį sunys. Gyvenome arti miško. Žiūriu pro langą — pamiškėje stovi kareivis ir moja ranka, kad ateičiau. Apsirengęs buvo rusiškai —„ploščius", „palatka", kepurė su penkiakampe automatas. Prieinu— netikėtai prakalba lietuviškai. Pakviečia gilyn į mišką pasikalbėti, atseit, čia ne vieta. Iš po „ploščiaus" „leidžia" man pamatyti lietuviškos uniformos švarką su Gedimino stulpais ant apykaklės. Paėjome į mišką gal šimtą metrų, priešais išdygo koks 30 vyrų. Kas rusiška, kas lietuviška uniforma apsirengęs, kiti civiliais rūbais. Su manimi kalbėjo tik keli. Kiti tylėjo, lyg būtų nebyliai ar nemokėtų lietuviškai. Nė vieno pažįstamo. Supratau, kad tai jokie partizanai... Pirmas klausimas man buvo apie Praną Pužauską. ar nebuvo šis pas mane atėjęs. Atsakiau, kad čia jis nesilanko, jau seniai bebuvome susitikę. Jie susižvalgė, paėjėję į šalį, tyliai pasitarė ir liepė man nunešti jam raštelį. Atsakiau, kad rytais einu į darbą, o Pranas gyvena toli ir nepakeliui. Pasakiau, kad nė žmona neneš, nėra jai tokiems dalykams laiko. Mane atlydėjęs „miškinis" įsiuto, išvadino žmoną blake ir pasakė. kad paleis pelenais visą sodybą. Žinojau, kad saugumietį užpykinti baisiau negu miškinį. Ką turėjau daryti?

Parašė jis laiškelį, sulenkė trikampiu, ant sudūrimo užleido kažkokio skysčio, gilzės dugnu išspaudė, atseit, užantspaudavo ir padavė man.

Raštelio niekur nenešiau. Pužauskas pats atėjo ir paėmė jį. Po poros dienų jau buvau „Šubartinėje". Pirmas klausimas buvo: „Ką, banditams dirbi?!" Bandžiau aiškinti, kad politika niekad neužsiiminėjau, tik kasdieniu juodu darbu, kad dirbu plukdyme, kartais net namo negrįždamas, su jokiais banditais neturiu reikalų. Parodė man Pužausko parodymus, bet nei jo rašto, nei parašo nepažinojau. Tada tardytojas emė dėstyti man, lyg užverbuotam, kad kalbėdamasis su draugais, kaimynais burnočiau ant valdžios ir klausyčiausi, ką jie šnekės, taip pat sekčiau antroje miško pusėje gyvenančio Petro Virbicko sodybą, išsiaiškinčiau, ar lankosi ten banditai, ar palaikomi kokie ryšiai. Bandžiau sakyti, kad į tuos dalykus nesikišu, bet tardytojas tęsė, lyg nenugirdęs, kad už pusės mėnesio privalau ateiti su žiniomis. Jei neateisiu, bus blogai.

Plukdymo kontora netikėtai suteikė man atostogas. Niekur nėjau, su niekuo nekalbėjau, niekam nieko nepranešinėjau. Todėl netrukau vėl atsidurti „Šubartinėje". Prasidėjo mano kančios, mano Golgota. Reikalavo, kad prisipažinčiau padaręs tai, ko nei dariau, nei girdėjau, ir apstoję mušė. Vis paklausdavo, kada buvau su banditais susitikęs.

Pradžioje daužė dviese, tardytojas su vertėju, pasikaitydami. Po to pasikvietė dar specialių sadistų. Apipildavo vandeniu, pastatydavo prie sienos, klausdavo, ką mačiau, kur buvau, su kuo palaikau ryšius, ir kai tylėdavau ar ištardavau „nieko nežinau", paėmę už plaukų, trenkdavo galvą į sieną. Galva skambėdavo kaip puodynė. Padaužo, padaužo, paleidžia atsikvėpti, vėl klausia ir vėl daužo. Ilgainiui po tų tardymų aršoko galvos oda, daužant po ją kliuksėdavo. Praradau nuovoką, nebesuprasdavau klausimų, dažnai prapuldavo sąmonė. Šitai tęsėsi spalio, lapkričio, gruodžio mėnesiais. Sausyje pamatė, kad pasidariau prastas jiems pašnekovas, mat, visai apkurtau, pradėjau mušamas nebejausti skausmo. Todėl kurį laiką paliko ramybėje. Jaučiau tik galvą: atrodė, ji tuoj sprogs.

Ir dabar dar užeina tokie galvos skausmai, kad, rodos, neištversiu...

Nebeturėjau vilties atgauti klausą, bet, ačiū Dievui, atsitaisė. Pradėjau laukti naujų kankinimų. Kameroje kalbėjo, kad jie kankina tol, kol išgauna bet kokį prisipažinimą, nesvarbu, kaltas ar ne.

Vėl iškvietė. Paklausė, ar prisipažįstu, kad esu banditų ryšininkas, ar gal noriu vėl viską pakartoti? Pakartoti nebenorėjau. Pasakiau, kad atėjo rusiškai apsirengęs nepažįstamas vyras ir liepė nunešti raštelį Pužauskui. Bet nenešiau, Pužauskas pats atėjo. Tada surišo man rankas, užmovė ant galvos maišą ir kažkur išvežė. Galėjom važiuoti kokį 10 km. Įvedė į kažkokį kambarį, nuėmė maišą. Pamačiau savo tardytoją Šilnikovą su vertėju ir Praną Pužauską. Klausiamas Pranas sakė, kad turėjęs mano namuose susitikti su miškiniais, bet nesusitiko, tik kitą dieną atėjęs iš manęs paėmė raštelį. Aš tai patvirtinau, pridūręs, kad raštelį man įdavė per prievartą, o apie jokį susitikimą nežinau ir jokių ryšių su miškiniais nepalaikau.

Po akistatos tokia pat tvarka, surištomis rankomis ir maišu ant galvos, grįžau į „Šubartinę". Kovo 25 d. perkėlė mane į Šilutės kalėjimą, kur įvyko lyg ir „teismas". Į kamerą įėjęs karininkas pasitikslino mano pavardę ir pasakė, kad esu Maskvos izoliuotas 10-čiai metų, kad galiu būti bet kada teisiamas ar bet kada paleidžiamas.

Iš Šilutės patekau į Lukiškes, paskui į Baškiriją. Dirbdavau po 12 val. kasdien ir daugiau, gaudamas vandens, 350 g. duonos ir 150 g. košės. Teko patirti visko, kartais į akis žvelgdavo mirtis, kartais nušvisdavo viltis, kai gaudavau žinutę iš Tėvynės. Bet nebuvo tokios minutės, kad apie ją negalvočiau.

1956 m. rugpjūčio 16 d. mane paleido, taip ir nesudarę bylos.

Už ką sėdėjau? Už ką sulaužė sveikatą ir gyvenimą? Už ką taip mane kankino prakeiktoje „Šubartinėje"? Kas buvo tie žmonės miške? Kad ne partizanai, tai aišku.

Juozas APUTIS
Pagramantis

MANO GIMIMO DIENOS PROGA

(Atkelta iš 2 psl.)

Atsiminiau majoro žodžius, kad turiu reikalauti, nenusileisti.

Ryžausi važiuoti į Maskvą pas savo bendražygius nuo Sibiro laikų. Jie mane kvietė atvažiuoti: „Kai grįši, tau butas bus suteikiamas". Apie tai pranešiau rajono prokurorui Taručiui. Jis turi ginti įstatymus bei vyriausybės nutarimus, kad jie būtų vykdomi. Bet nereikėjo vykti. 1966 metais išsikvietė mane rajono vykdomojo komiteto pirmininkas Balčiūnas ir pažadėjo man butą pradėtame statyti name (dabar Tarybų g. 32). Pažadą ištesėjo. Butui orderį išdavė miesto vykdomojo komiteto pirmininkas Urbonavičius, tuomet vadinamas meru. Įteikdamas orderį pareiškė, kad aš esąs nevertas komunalinio buto, bet tiek to...

Taip svetlmi **savųjų tarpe** buvo visi 1941-aisiais metais išvežtieji...

Rekomenduoju perskaityti mano bendražygio 1941-jų metų atsiminimus „Pergalės" žurnale (1989 m. Nr. 2, 3 ir 4) „Už ką?". O aš baigsiu tremtinės Saukevičiūtės kūrybos posmeliu:

Gal gi šiandien mūsų širdys ne tokios
Nemokam skausmu pasidalyti,
Išsekinti buvome lig paskutinio
Kraujo lašo,
Nukryžiuoti, vainikuoti erškėčiais
Ir nežinom — už ką?...
Gal dėl to mūsų širdys —
Jau nebe tokios...
Atleiskite Jūs mums —

Nikodemas KRAPAVICKAS

Atviras laiškas Juozui Imbrasui

Skaitydamas šiuometinio „Tauragiškių balso" Nr. 4 išspausdintą Jūsų straipsnį „Atsiliepiant į kaltinimus", kur įtikinėjate mus, kad įstatymui ir žmonėms nesate nusižengęs, prisiminiau vieną gražų 1987-ųjų metų rugpjūčio sekmadienį, iškylą į nuostabų gamtos kampelį — „Lakštingalų slėnį". Aš su šeima ir uošviais, perskaitę matomoje vietoje iškabintas šioje poilsiavietėje taikomas taisykles (įvažiuoti mašinomis negalima, kūdroje žvejoti negalima, mindžioti žolynus ir juose degintis saulėje negalima...) ir nusileidę nuo kalniuko, įsitikinome, kad šios taisyklės galioja ne visiems. Mes pamatėme Jus, buvęs pirmasis sekretoriau. Gaila, nepažinome Jūsų draugo ir dviejų draugužių. Pasirodo, Jums su tarnybine „Volga" (sekmadienį!) į uždraustą zoną įvažiuoti galima, uždraustos žvejybos kūdroje meškerioti galima, Jūsų moterims gazonuose „pliažintis" galima. Mes vaikštinėjome specialiai įrengtais takučiais, kvėpavome tyru oru (tai ir mums buvo nedraudžiama), suprasdami, kad esame nevienodi, kad visi įstatymai, visokios taisyklės rašomi tik mūsų juodnugariškam luomui ir visiškai neliečia Jūsų poniškojo. Suprantu ir Jūsų nuoširdų įsitikinimą, kad nesate prasikaltęs nei įstatymui, (nes jis rašytas **ne Jums**), nei žmonėms, (nes mes buvome **ne žmonės**).

Rašau Jums ne kokios nuoskaudos vedinas. Noriu tik pasakyti: Jumis aš nepasitikiu.

Viktoras ŠVEDAS
Žygaičiai

KEISTAS VIZITAS

KAIP vertinti Michailo Gorbačiovo vizitą? Kaip draugiškos kaimyninės šalies vadovo ar kaip ir mūsų tėvynės vado?

Mums, paprastiems žmonėms, gerojo tėvelio apsilankymas atrodė keistas. Kodėl jis nepasirodė Katedros aikštėje žmonėms, suvažiavusiems jo pamatyti iš visos Lietuvos? Gal todėl, kad jie nerodė džiaugsmo, kad reikalavo laisvės ir nepriklausomybės, atsiskyrimo nuo Sovietų Sąjungos? Gal todėl, kad aikštėje susirinko laisvi žmonės, o vergvaldžiams tokie nepatinka? Todėl ir landžiojo po užkaborius, vergų ieškodamas. Bet Lietuvoj tokių nedaug. Kodėl, sakykit, didysis vadas nuvažiavo ne į Katedros aikštę, o į prieglaudos namus? Gal duoti išmaldos vienišiems seneliams? Manau, todėl, kad su senutėmis ir surusėjusiais partsekretoriais jam lengviau susitarti negu su laisvais žmonėmis Katedros aikštėje. Gąsdino jis mus, pūtė moralą visokiausiais būdais, laikydamas mus nieko nesuprantančiais mulkiais.

Kyla klausimas, kaip viskas atrodytų, jei Rusiją valdytų amerikonai arba vokiečiai, turkai ar prancūzai? Kaip elgtųsi tada vergas Gorbačiovas, kai jam vokiškai ar prancūziškai atvažiavę moralą visokį pūstų? Priešintųsi turbūt ir kovotų už laisvę ir nepriklausomybę. Nes tik tas, kas kovoja už savo šalį ir tėvynę, yra jos sūnus ir gynėjas.

Jurgis AUGAITIS
SMGS darbininkas

Pereinamojo laikotarpio taktika

Manome, kad pagrindinis M. Gorbačiovo vizito tikslas buvo ne Lietuvos komunistų partijos savarankiškumo „piliulės nurijimas", bet Lietuvos ėjimo į Nepriklausomybę prilaikymas. Stiprus centras siekia laimėti laiko, kad užmestų mums dar vieną kilpą ant kaklo ir bet kuria kaina išlaikytų byrančią imperiją. Nors Pabaltijo dalinis ekonominis savarankiškumas jau įteisintas,tačiau pradėjome jausti neoficialią ekonominę blokadą. Nesunku numatyti, ko tuo siekiama. Todėl reikia skubiai sutelkti visas Respublikos intelektualines jėgas ir Aukščiausioje taryboje, Ministrų taryboje, Mokslų akademijoje, pasikviečiant konsultantus specialistus ir praktikus, paruošti reformų įstatymus, numatant:

1. Be antiinfliacinių priemonių, paruošti ir antiblokadinių priemonių kompleksą.

2. Naujai peržiūrėti strategines Lietuvos liaudies ūkio vystymosi kryptis.

3. Sudaryti komisiją AT sutarčių su užsienio firmomis kontrolei.

4. Ruošiamuose įstatymuose pagrindiniu tikslu turi būti laikomas ekonominis suinteresuotumas įmonės produkcijos didinimui, kokybiškam ir sąžiningam darbui.

5. Paspartinti savų pinigų įvedimą. laikinai pereinant prie griežtos kortelių sistemos.

(Iš Tauragės SMGS Sąjūdžio rėmimo grupės posėdžio protokolo).
Pirmininkaujantis S. MAČIULIS
Sekretoriaujanti B. JOKŠIENĖ

KOMUNIZMO AUKOS

PAGAL PROF. I. A. KURGANOV

1. Raudonasis Lenino teroras (1917—23 m.):	
— akademikai, profesoriai, mokytojai, rašytojai, dailininkai, studentai	— 160 000 žmonių
— valdininkai, karininkai, fabrikantai, prekybininkai	— 170 000 žmonių
— policininkai. žandarai	— 50 000 žmonių
— dvasininkai	— 340 000 žmonių
— valstiečiai ir darbininkai	— 1300 000 žmonių
2. Pilietinis karas (1917—21 m.)	— 3000 000 žmonių
3. Karas prieš Suomiją (1918 m.)	— 50 000 žmonių
4. Karas prieš Lietuvą, Latviją, Estiją (1918—21 m.)	— 1 110 000 žmonių
5. Karas prieš Gruziją (1921—22 m.)	— 20 000 žmonių
6. Pirmasis badmetis (1921—22 m.)	— 2 000 000 žmonių
Viso leninizmo teroras	— 8 200 000 žmonių
7. Raudonasis Stalino teroras (1928—32 m.):	
— antrasis badmetis (1928—33 m.)	— 6 000 000 žmonių
— sunaikinti „buožės"	— 750 000 žmonių
8. „Ježovščina" (1937—38 m.):	
— TSKP narių žudymas	— 340 000 žmonių
— armijos „valymas"	— 30 000 žmonių
— kitas teroras	— 1 060 000 žmonių
9. Karas prieš Lenkiją (1939 m.)	— 3 000 žmonių
10. Karas prieš Suomiją (1939 m.)	— 400 000 žmonių
11. Pokario „klasių kova"	— 2700 000 žmonių
12. Žuvo lageriuose	— 10 000 000 žmonių
Viso stalinizmo teroras	— 21 283 000 žmonių
13. Karas su hitlerine Vokietija	— 20,000 000 žmonių

P. S. Aštuonis porevoliucinius penkmečius drąsiai galime vadinti ŽMONIŲ NAIKINIMO penkmečiais.

Pirmasis Lenino penkmetis Rusijos Sąjungos gyventojų skaičių sumažino 27 milijonais žmonių.

Likę septyni Stalino penkmečiai SSSR gyventojų skaičių mažino kiekvienas vidutiniškai po 7,5 milijono žmonių.

Paruošė Gediminas KATINAS

MANO GIMIMO DIENOS PROGA

Pabaiga. Pradžia Nr. 15.

TAIGOS didesnėse laukymėse buvo dirbami laukai, kur ne kur matėsi kaimai bei atskiros apleistos sodybos. Kaimuose gyveno daugiausia baltarusiai, nuoširdūs žmonės, pasiruošę tremtiniams padėti. Bet neturėjo kuo padėti... Pagaliau pradėjo patys iš tremtinių mokytis daržoves auginti, įvairesnį maistą gamintis ir panašiai. Jie pasų neturėjo. Sakė, jų pasus saugo apylinkės valdžia. Mums, tremtiniams, bendrauti su jais nedraudė. Savo ruožtu mes privalėjome per mėnesį du kartus registruotis komendantūroje. Norint nuvykti į rajono centrą už 30 km, turėjome gauti iš komendanto sutikimą. Ir taip tęsėsi iki Stalino mirties. Po jo mirties pradėjo po truputį žmones iš tremties išleisti. Atėjo ir mūsų eilė. 1956 metais išdavė pasus be teisės prisiregistruoti Lietuvoje, Latvijoje ir Estijoje. O 1957 metais LTSR aukščiausias teismas mane reabilitavo, pažymėdamas, kad kaltė neįrodyta. Pasus pakeitė. Tokius pasus mes vadinome švariais.

17 gražiausių jaunystės metų iš gyvenimo išbraukta. Likusieji gyvenimo metai pažymėti antspaudu: **TEN BUVĘS.**

1956 metais parvažiavau į tėviškę atostogų, pasižiūrėti, kaip gyvenimas čia, Lietuvoje. Aplankiau seserį Stirbaičiuose. Prie vaišių stalo pakvietė brigadininką. Vaišių metu jis uždainavo: „Gaidys ir višta prie kolchozo prirašta". Man buvo labai įdomu. Aplankiau Gaurę. Tame name, kur kadaise buvo klasė, kurioje mokiausi, kur buvo skaitykla trijuose kambariuose, radau parduotuvę. Žinoma, mokyklos iškabos jau nebėr. Nebėra nė pėdsako, kad čia būta mokyklos ir skaityklos.

Aplankiau parapijos kleboną Milerį. Susitariau, kad būs pamaldos už žuvusius 1941-ųjų metų deportacijoje. Susitartą sekmadienį ir aš dalyvavau pamaldose. Bažnyčia buvo gedulingai papuošta, pilna žmonių. O vargonams pradėjus „Pulkim ant kelių", visi giedojo ir verkė. Man, po 17 metų grįžusiam iš taigos, buvo gilus įspūdis, tur būt tik man vienam suprantamas.

Darbo ieškodamas, nuvykau į Klaipėdą. Ten su sesers vyru nuėjome į operos teatrą. Man atrodė, kad artistas dainuodamas į mane žiūri, man taiko: „Pamiršai tėvų kapus, Žemaitijos tuos laukus, kur jaunystę gyvenai, linksmas dainas dainavai (taip aš atsimenu). Sugrįžk, sūnau, sugrįžk". Oi, karšta man buvo...

1959 metais palikome tremties vietą, parvažiavome trise. Išvažiuojant MGB majoras (pavardės neatsimenu) išaiškino teises į darbą, turtą ir butą. Jis pridūrė: „Yra toks įstatymas. Bet ten to įstatymo valdžia nenori vykdyti". Sako: „Aš ten dirbau, žinau, ten yra didelis biurokratizmas. Turėsi pats kovoti už savo teises. Nenusileiskl".

Norint gyventi, reikia dirbti. Į mokyklą grįžti nenorėjau. Vertinau save kaip nebetinkamą mokyklai. Juk išgyventos kančios, mirtys, kova dėl išlikimo paliko pėdsakus. Tuomet įsidarbinimo biuro nebuvo. Tauragėje ir Klaipėdoje vaikščiojau į įmones, įstaigas, pas vadovus, prašydamas darbo. Kiekvienoje įstaigoje pirmas įspūdis buvo teigiamas. Bet tik parodžius dokumentus, paaiškėjus, kad esu grįžęs iš Krasnojarsko, pradėdavo su manimi rusiškai kalbėti ir mano prašymą atmesdavo.

Norėjau pasišnekėti dėl įsidarbinimo su komunistų partijos sekretoriumi. Komitetas buvo įsikūręs buvusios ligonių kasos rūmuose. Sekretoriaus kabineto teko ieškoti. Viename kabinete aptikau vyriškį. Jis rašomąja mašinele kažką rašė. Paklausiau, kaip patekti pas partijos sekretorių. Jam pareikalavus išdėsčiau savo reikalą. Paprašė parodyti turimus dokumentus. Pamaniau, kad tai jis sekretorius. Parodžiau dokumentus, be kitų, ir reabilitacijos, ir išrašą iš LTSR Ministrų Tarybos 1955 m. rugsėjo 26 d. nutarimo Nr. 446. Jis sureagavo karštai. Esą, reikalinga patikrinti, kaip tokius dokumentus esu gavęs. Vėliau sužinojau, kad tai būta ne sekretoriaus, o Pečiulio Vytauto.

Kreipiausi į rajono vykdomojo komiteto pirmininką Žąsytį. Jis mane nukreipė pas savo pavaduotoją Bačkulį. Tais metais turėjo pradėti veikti vaisių ir daržovių perdirbimo fabrikas. Patarė parašyti pareiškimą fabriko direktoriui dėl įsidarbinimo. Parašiau ir ten nunešiau. Priėmimo komisijoje dalyvavo nuo vykdomojo komiteto ir Bačkulis. Mano pareiškimas buvo atmestas...

Kreipiausi į rajono prokuratūrą, rodžiau jau minėtus dokumentus. Ji man patarė spausti Liaudies švietimo skyrių, o, jei reikės, ir ministeriją. Pagal Ministrų tarybos nutarimą Nr. 446 jie turį mane įdarbinti. Kitos įstaigos turi teisę atsisakyti. Taip aš ir padariau. Štai Tauragės liaudies švietimo skyriaus vedėjos atsakymas: „Į Jūsų pareiškimą dėl įdarbinimo kurioje nors Tauragės rajono mokykloje atsakome, kad patenkinti Jūsų pareiškimo nėra galimybių. L. Judelienė".

Po kiek laiko partijos sekretoriaus Žibaičio kabinete, dalyvaujant Judelienei ir antrajam sekretoriui Masandukui, buvo man pareikšta, kad esu įdarbinamas Sutkų mokykloje mokytoju.

Partijos rajono komiteto sekretorius Žibaitis pareiškė, kad švietimo skyrius mokytojui turės padėti metodiškai, nes ilgą laiką mokykloje nedirbęs, kad bus sunkoka. Ir pridūrė:

— Politiškai laikytis turėsi pats. Manau, sugebėsi. Yra mūsų pačių paruoštų žmonių, kurie sėdi ant dviejų kėdžių. Vieną iš po jo ištrauk, nuo antros pats nukris.

Padavė ranką, linkėdamas sėkmės.

Užėjęs vėliau, būdamas liaudies švietimo skyriaus vedėju, Ringys spigindavo man į akis, kad aš esu seno raugo ir manęs ja u nė velnias neperauklėsiąs. Tai tokia laimužė mane lydėjo. .

Jau minėtas Ministrų Tarybos nutarimas Nr. 446 numato, kad būčiau aprūpintas gyvenamuoju plotu. Į mano pareiškimus dėl gyvenamojo ploto buvo štai tokie atsakymai: „Tauragės rajono DŽD tarybos vykdomasis komitetas praneša, kad šiuo metu suteikti gyvenamą plotą nėra galimybės. Vykdomojo komiteto pirmininko pavaduotojas V. Mickys". Ir taip visais atvejais, kai rašydavau į aukštesnes instancijas. O Tauragės miesto DŽD tarybos pirmininkas A. Sudeikis pranešdavo, kad „butų skirstymo komisija iššiūrėjusi pareiškimą buto gavimo klausimu jo nepatenkina ir į eilę Jūsų netraukia".

(Nukelta į 2 psl.)

Generalinė repeticija

1990 m. sausio 27 d. Tauragėje įvyko buvusios valdančiosios, bet dar ne opozicinės partijos naujos pozicijos įsisavinimo rajoninė konferencija.

M. LENKTAITIS (sekretorius, pretendentas į pirmuosius) paskaitė ilgoką bendrų frazių praneśimą apie sį bei tą.

S. LAPĖ (LKP CK narys, LPS rajono tarybos narys) paklause, ar nepasiųs zmones jų visų eiti sunims šėko pjauti? Ar įstengs naujas komitetas, biuras išravėti stipriai prizėlusį rajono komunistinį daržėlį?

V. PAJARSKAS (biuro narys, buvęs rajono komjaunimo vadas) atsaide „vieningo fronto" kūrimo aistras, pataręs nebūti naiviais: juk Sąjūdis buvo ir bus partijos opozicija ir nesibičiuliaus, kol partijos gretose bus ir susikompromitavusių, ir nusikaltusių.

P. REMEIKA (rajono prokuroras) pyko, kad LLL pasiciupo K. Liekio peršovimo faktą ir išpūtė jį.

T. MEIŽELIS („Tauragiškių balso" redaktorius) primygtinai prasė konferencijoje išspręsti laikraščio laisvės problemą.

A. RIDULIS (rajono VK pirmininkas) pasiūlė neskubėti šio reikalo spręsti, nes ir VK yra dalinis, o gal netrukus bus ir visiškas laikraščio šeimininkas.

J. PAULAUSKAS (partijos eilinis) guodėsi , kad jie (būrelis energingų tauragiškių) sulaikė girtus milicininkus. Už tai valdžia iškėlė jiems baudžiamąją bylą. Dar tebebūdamas antruoju sekretoriumi S. Baciuška draugams prasitaręs, kad „tiems kvailiams" (atseit, Paulauskams) negali duoti valios, nes tada ir juos pasigaus".

A. BEIŠYS (Adakavo kolūkio pirmininkas) pateikė pavyzdį. kaip net šiuo atgimimo metu stalinietiškai susidorojama su žmogumi, — kaip kolūkio juriskonsultą Preikšaitį už visuomenei jokios naudos dar nedavusio K. Liekio peršovimą nehumaniškai atleido iš vieno darbo, nesuteikdami kito darbo vidaus reikalų organuose.

J. IMBRASAS (buvęs pirmasis) panalizavo kalbėjusiųjų pavyzdžius apie sveiko biologinio instinkto vedamas žiurkes, bėgančias iš griūvančių šachtų ir skęstančių laivų. Jis paaiskino, kad pabėgo tik iš kapitonų, o iš skęstančio laivo niekur nebėga.

V. KOVŠOVAS (LKP RK instruktorius) pasiguodė, kad kaip jaunas komunistas daug ko nesuprantąs. Nesuprantąs, pavyzdžiui, kodėl kai kam nepatiko praėjusi konferencija, kai jie dar buvo valdantieji ir turtingi, skaniai, sočiai ir nemokamai papietavo? Nesuprantąs, kodėl yra nepatenkintų dėl kariškių pakvietimo į šią konferenciją — internacionalinio auklėjimo pamoką. Juk kariškiai rudenį padeda nukasti bulves. Daug nesuprantamo...

S. BACIUŠKA (buvęs antrasis sekretorius) padarė tėvišką visų kalbėjusiųjų apžvalgą ir davė įvertinimus. Paulauskų pradėtą girtų Tauragės milicininkų „medžioklę" įvertino neigiamai, nepatikėjęs, kad tai yra daroma vien siekiant taurių tikslų, iš pasiaukojimo. Juk taip nebūna...

J. NEKROŠIUS (LKP CK narys): „Reiškia, mes iki šiol dar aiškinamės, dar nežinom, kodėl paskelbėm LKP savarankiškumą... Reiškia, ieškom argumentų..." Aukštas sostinės svečias, poetas, visos spaudos vadas prasidėjusių Lietuvių kalbos metų proga savo jausmingoje kalboje per 20 kartų mums „reiškė".

Paruošė Julius RAGELSKIS

INTERNACIONALINĖ PARAMA

Pavolgio darbininkų konferencija. Kuibyševas, 1989 m. lapkričio 26 d.

REZOLIUCIJA

DĖL RTFSR TAUTŲ, GYVENANČIŲ UŽ JOS RIBŲ

Konferencija pažymi, kad Pabaltijo ir Moldavijos respublikose vykstantys procesai, diskriminuojant gyventojus, nekalbančius tų tautų kalbomis, paskelbtomis ten valstybinėmis, gilėja ir įgauna negrįžtamą charakterį.

Savo tėvynainių likimui mes neabejingi. Konferencija kreipiasi į RTFSR AT, į visus darbo kolektyvus, siūlydama:

1. Pareikalauti iš Pabaltijo ir Moldavijos vyriausybių savo respublikų įstatymus suderinti su TSRS konstitucija ir TSKP CK nacionalinės politikos platforma.

2. Informuoti šių respublikų vyriausybes, varančias kitakalbius gyventojus iš savo teritorijų, apie būtinumą suteikti materialinę kompensaciją žmonėms, išvarytiems pagal nacionalinį požymį, taip pat finansuoti reikalingų naujų darbo vietų sukūrimą, aprūpinimą ir gyvenamuoju plotu.

3. Respublikoms, įtvirtinusioms vienos tautos prioritetą, taikyti ekonomines sankcijas.

4. Siūlome TSRS AT antrajame suvažiavime priimti įstatymą „Apie RTFSR tautas, gyvenančias už jos ribų".

Priimtas Pavolgio darbininkų konferencijoje, dalyvaujant įvairių TSRS regionų atstovams.

Iš krašto apsaugos ministerio 1940 m. liepos 10 d. įsakymo Nr. 83:

„Liaudies kariuomenės kariai!

Lietuva žengia į naują gyvenimą. Jūs, kariai, esate tikri darbo Lietuvos liaudies sūnūs. Liaudies reikalai yra ir mūsų karių, reikalai. Drauginga mums Raudonoji Armija, gindama mūsų kraštą, tuo pačiu suteikė ir jums, kariai, teisę spręsti Lietuvos liaudies reikalus, dalyvauti rinkimuose ir būti renkamais.

Seniau jūs, kariai, neturėjote šių teisių. Dabar kiekvieno sąžiningo kario, kuriam tikrai rūpi mūsų krašto liaudies reikalai, ne tik teisė, bet ir parega spręsti savo tėvynės reikalus su visa Lietuvos liaudimi.

Š. m. liepos 14 dieną renkamas naujas Liaudies Seimas, kuris tikrai atstovaus darbo žmonių reikalus. Iki šiol buvęs Lietuvoje seimas neturėjo tikslo žiūrėti liaudies reikalų, bet daugiausia užtardavo tk parinktąjį turtingąjį luomą.

Kareiviai, vadai ir politiniai vadovai, liepos mėn. 14 dieną visi kaip vienas kartu su savo broliais valstiečiais, darbininkais ir darbo inteligentais balsuokite už savo atstovus, kurie tikrai rūpinsis jūsų, darbininkų, valstiečių ir darbo inteligentų, reikalais".

Visi kariai privalėjo vykdyti įsakymą. Balsuojant visi kandidatai buvo tik komunistų partijos išstatyti. Kandidatų buvo lygiai tiek, kiek reikėjo išrinkti atstovų.

„Lietuvių archyvas", Kaunas, 1942 m.

TAURAGĖS INFORM(atorių) AGENTŪRA PRANEŠA

Pirmojo sostinėje pravesto tauragietiško piketo kairysis (moterų) sparnas išreiškė nepasitikėjimą dešiniojo sparnelio (moterų) atstovei Venckienei. Konflikto priežastis — per aukštai iškeltas jos laikomas plakatas, kad Vilniaus kinooperatoriams ir fotografams netilptų į objektyvų formatus. Centristai (vyrai) savo nuomonės šiuo klausimu neturėjo.

◆ ... ◆

Tauragės Sąjūdžio tarybos informatorius pranešė apie naujai liaudies išsirinkto savikontrolės pirmininko J. Imbraso vizitą. Pirmininkas išreiškė nepasitenkinimą dėl jam skirto piketo išvežimo iš Tauragės. Šiais ūkinio savarankiškėjimo laikais kiekvienas dalykas gali pačiam praversti. Ekssekretorius kvietė sąjūdistus paremti liaudį per jos kontrolės pirmininką (esamą ar gal būsimą, nesvarbu): liaudis jau vieną kartą jį teisingai išsirinko, antrą kartą išsirinks dar teisingiau.

Vieni sąjūdistai abejojo, ar reikia remti pūvančią sovietinę instanciją. Kiti ragino laikytis Lenino tezės, kad į pūvančius organus eiti reikia. Kitų nuomonės buvo dar kitokios.

◆ ... ◆

Agentas iš buvusiųjų baltųjų (dabar pilkųjų) rūmų pranešė, kad S. Lapės straipsnis „Tauragiškių balse" Nr 10 sukėlė susierzinimą. Suabejota naujai primesto CK nario komunistinio tikėjimo tvirtumu, jei jis drįsta viešai pagarsinti, kad „... dalis mūsų rajono didelių ir mažų vadovų. TSKP narių, (ir ne vadovų) stokoja padorumo..."

◆ ... ◆

Į Vilnių rinkiminiais reikalais išvyko Paldavičius. Jis pravedė keletą oficialių susitikimų žlungančių rinkimų Tauragėje klausimais. Sugedus tarybinei pasiklausymo aparatūrai (mūsų agentūra stokoja valiutos), įvykusių pokalbių užrašyti nepavyko. Agentas spėja, kad pagrindinį, asmenybių deficito, Tauragėje klausimą Petkevičius galėjo išspręsti paprastai, taręs: „Jie to nusipelnė!". Tomkus, matyt, patarė rankų nenuleisti, ieškoti. Jis girdėjęs apie vieną sąjunginio rango scenaristą Tauragėje. Petkevičius pritarė jam, atsiminęs, kaip tas bendravalstybinės reikšmės žmogus labai tauriai veikė jau praėjusiuose rinkimuose (deja, irgi žlugusiuose), leninietišku balsu išmėžęs gražų kibiriuką š... ant Laurinkaus galvos. Bet Paldavičius pasakė, kad tos asmenybės jis nepažįsta, ji jam ne giminė, net nebendrapavardė, jos rasti, deja, nepavyks.

◆ ... ◆

Tauragėje įsikūrė „Biškį pagerinančių" partija. Tikrai demokratiškame naujosios partijos Statute numatyta rėmėjų kategorija, o po ilgų diskusijų patvirtinta ir decentralizuota priėmimo tvarka: po kilogramą „Stoličnajos" politbiuro galvoms ir kilogramas „Ruskajos" stojančiojo galvai. Kitokios rekomendacijos nereikalingos. Nustatytos markės stojančiojo pareiškimo pakeitimas į laisvos formos (dusto, samanės, losjono, acetono, dantų pastos, batų tepalo ir pan.) griežtai nerekomenduojamas.

Partijos programoje siūloma įgyvendinti efektyvi ekonominė reforma, žaibiškai likviduojant valstybinio biudžeto deficitą, infliacijos sustabdymą, išimant iš prijaučiančiųjų nuvertėjusių pinigų perteklių. Numatytos ir kitos radikalios priemonės. Pirmaeilių veiksmų programoje raginama pradėti parašų rinkimo akciją dėl VDPK senojo „Vaisiukų" vardo grąžinimo.

◆ ... ◆

Tauragės miesto Ateities tako daugiabučio blokinio namo Nr. 26 gyventoja E. Remeikienė išsiaiškino sensancingą dalyką: už sienos gyvenanti kaimynė, su kuria ji ne veltui susipyko ir nesikalba jau nuo pavasario, išrado ypatingus nuodus. Jie ypatingi ne tuo, kad, tarkim, kai įvarvini į pragręžtą skylę sienoje, jie prasiskverbia kiaurai, ir kaimyno kambarys, taip sakant, pasmirsta. O jei šis sumanytų išsivėdinti, tai dar blogiau — užnuodytų visą savo laiptinę ir kiemą. Tokių nuodų kiekvienas šmikis gali prisismardinti. Bet ypatingi jie tuo, kad veikia specialiai genetiškai užkoduotai! Šiuo pradiniu metu išbandymo auka pasirinkta E. Remeikienė. Baisu pagalvoti. kas bus toliau! O jei, neduok Dieve, sužinos amerikonai. CŽV?! Išsmardintų visas socialistinių pasiekimų aukštumas.

Sąjūdi, padėk mums!..

INFORMUOJAME

Nuo š. m. vasario mėn. 1 d. pradeda eiti pareigas LPS rajono koordinatorius JonasDaraška. Kreipkitės darbo valandomis adresu: Tauragė, Pasieniečių 3. Centrinė biblioteka.

Sekančiame numeryje paskelbsime patikslintą koordinatoriaus darbo grafiką ir telefoną.

Tęsiame „Mūsų žinių" prenumeratą. Kreipkitės į LPS rajono koordinatorių darbo valandomis arba į LPS tarybą (redaktorių) pirmadieniais nuo 19,00 val.

LPS rajono tarybos pirmininkas arba vienas iš jo pavaduotojų visus pageidaujančius priiminėja pirmadieniais nuo 17,00 iki 19,00 val.

Redaktorius Julius RAGELSKIS
Redakcinė kolegija: Vytautas VENCKUS, Petras JOKUBAUSKAS, Raimundas MERKELIS, Zenona JUREVIČIŪTĖ.

Spausdinta Klaipėdos „Ryto" spaustuvės Tauragės skyriuje, P. Žemgulio 11. Formatas A3. Tiražas — 2500 egz. Kaina 10 kap. Užsakymo Nr. 287.